

Martina Hozová
ON-LINE AGE
• 6. 1. – 13. 2. 2017 •

Martina Hozová

*1971 Hradec Králové, absolventka sochařského figurálního ateliéru Karla Nepraše na pražské AVU a také ateliéru restaurování sochařských děl Petra Siegla, rovněž na AVU. V současné době vyučuje na Střední průmyslové škole sochařské a kamenické v Hořicích. Figurálně zaměřená sochařka pracuje s materiály současnými i tradičními (románský cement, acryl), ale dokáže také díky svému hořickému kamenosochařskému původu a restaurátorskému školení výborně zacházet s kamenem i mnoha dalšími materiály. S návrhem fontány v podobě vějíře vyhrála soutěž pro monument Žofie Chotkové pro Prahu 6, jehož realizace by měla být dokončena v polovině roku 2017. V létě 2016 vytvořila na sochařském sympoziu v Hořicích monumentální kamennou Hlavu, jež rovněž souvisí s jejím aktuálním tématem ON-LINE AGE.

Výběr z výstav:

2016 – Dny architektury (Továrna Mastných, Lomnice n.P.), 2016 – Symposium Hořice, 2016 – Key word: Figura (Galerie ve Dvoře, Veselí n. M.), 2016 – Artprague 2016 (Kafkův dům, Praha), 2015 – Brave New World (DOX, Praha), 2014 – Futurealismus (Galerie v e Zvonici, Vysoké Mýto), 2014 – Výběr (Muzeum Hořice), 2014 – Nechráněná dílna (UFFO, Trutnov), 2014 – Výstava soutěžních návrhu na Pomník Žofie Chotkové (Galerie Chodník, Praha), 2014 – Dámský Gambit (Pražský dům, Brusel), 2014 – Evoluce (Galerie Gambit, Praha), 2012 – Výstava studentů K. Nepraše (Sokolov), 2012 - Art Prague 2012 (Mánes, Praha), 2012 – Kompot (Botanická zahrada, Praha), 2012 – Sedm statečných (Galerie U Přívozu, Hradec Králové), 2012 – Human Network (Galerie Fons, Pardubice), 2011 – Koláže (Salon

Královéhradecký, Hradec Králové), 2011 – Connecting people (Galerie AMB, Hradec Králové), 2008 - Exploze (Galerie sýpka, Pardubice), 2006 - Kvalitní řešení (Galerie moderního umění, Hradec Králové), Lucky A12 - (Galerie městské besedy, Chrudim), Dívčí sen (Komunikační prostor Školská 24, Praha), 2005 - Dole bez - Škola prof. K. Nepraše (Dům umění, Opava), Romantický horor (Galerie U prstenu, Praha), 2003 - Po roce - setkání studentů prof. K. Nepraše (Muzeum, Hořice), 2001 - Studenti K. Nepraše (Dům U kamene, Cheb), 2000 - Studenti K. Nepraše – (Galerie v Zámeckém parku, Veselí nad Moravou), atd.

Autorské realizace, rekonstrukce a kopie:

2016 – 2017 – Realizace pomníku Žofie Chotkové pro Prahu 6, 2014 – 2015 – Kopie renesančních alabastrových reliéfů pro kostel Sv. Floriána v krásném Březně, 2013 – Rekonstrukce sochy Austrie pro pomník Baterie mrtvých na Chlumu u Hradce Králové, 2010 - Rekonstrukce chybějících barokních váz pro sousoší Sv. Antonína Paduánského z Karlova mostu v Praze, 2006 – Rekonstrukce Vrtbovské zahrady v Praze - vytvoření kopie sochy Diany podle originálu M. B. Brauna z pirnského pískovce atd.

*CABLE GENERATION, 2016
keramika; výška 28 cm*

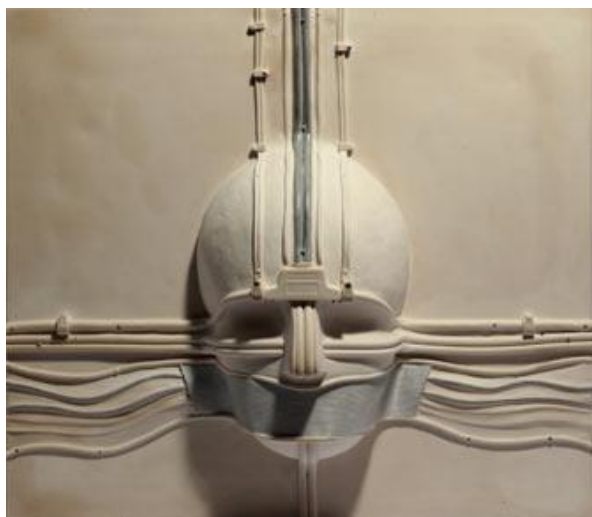
Člověk vždycky chytře využíval nástroje a prostředky, které mu umožňovaly snadnější život, pěstní klín, bronzový nebo železný nůž, jehlu, parní stroj... Nyní se po svých železných, zlatých a industriálních dobách lidstvo ocitá v situaci, kdy bez napojení na toky dat a informací není jedinec sám

sebou, ztrácí radost ze života a životní sebejistotu. Z homo sapiens sapiens, tedy člověka moudrého, se stává nejen homo economicus, ale také homo user - uživatel. **Ztrácí člověk v době ON-LINE AGE svoji schopnost být plně člověkem?**

ON-LINE AGE v pojetí Marty Hozové zcela stírá fyziognomii, která není za hustě omotanými kabely **Hlavy OFF** vůbec patrná. V sérii **Cable generation** přišly tváře o jakoukoli mimiku, výraz, podobu. Hlava se uzavírá do sebe, stává se čímsi prázdným, možná robotem, někým utajeným, potencialitou bez známých charakteristik, nebo obrazem toho, kdo život a věci pouze užívá a nerozvíjí. Perfekcionistická dokonalost je charakteristická pro sochařčina témata a materiály vždycky. **Figura je pro ni základem podobenství, mementem.** Modeluje, ale pracuje i s odlévanými otisky průmyslových materiálů, žárovek, objímek, šroubů, jističů, traf nebo husích krkú. V poslední etapě se přiklonila k odlévání a otiskování PC elementů nebo barevnou kabeláž vkládá do reliéfů a keramických hlav jako citaci computerové reality.

Sochařku velmi zajímá **humánní univerzum**, koneckonců sochaři skrze lidské figury vždy v historii dokázali vyjádřit jakékoli téma. Martina Hozová je přesvědčená, že vyhlídky lidstva na budoucnost jsou velmi problematické.

V tom navazuje na své etické úvahy z **moralistní etapy** po roce 2010, ale také na o něco pozdější **evoluci** a **téma dystopie** (opak utopie, budoucí příšerný svět). Právě dystopickými tématy na sebe upozornila v DOXu na výstavě Brave New World (Krásný nový svět).

*ANDROID, 2015
acryl; 47 x 42 cm*

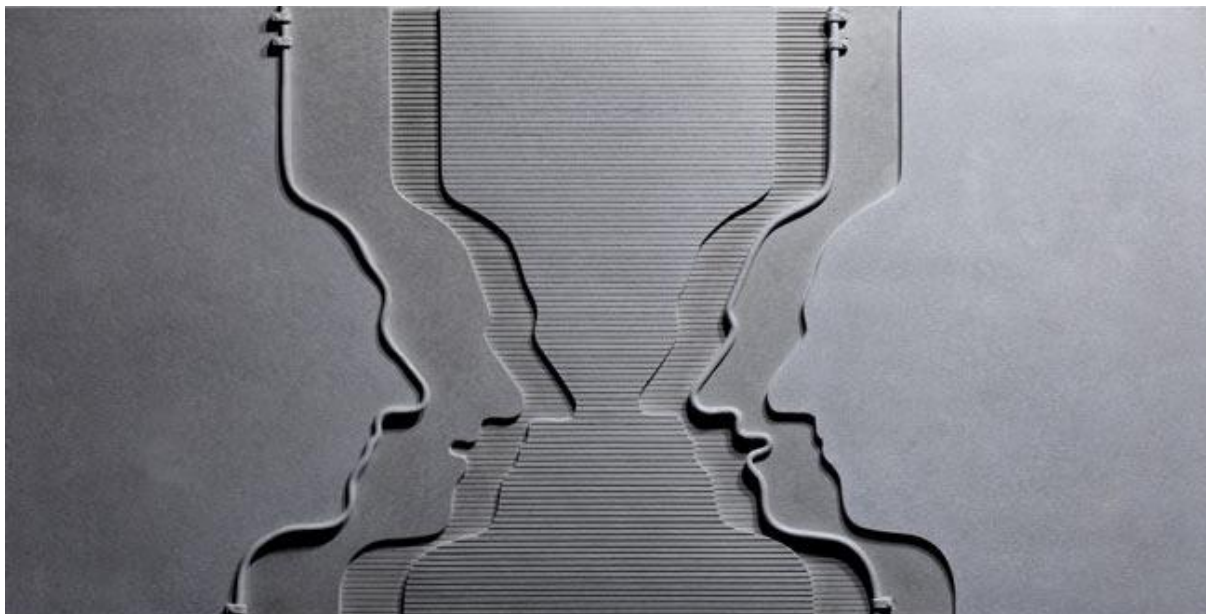
*AURA V, 2016
acryl 50 x 50 cm*

V aktuální práci rozvíjí téma seriality, jež známe už z **Myší** a reliéfů **Connecting people**. Pro získávání informací není potřebná mobilita, ale propojenost. Od sloganu Connecting people v době migrační krize upustila i Nokie, jako bychom už se nechtěli propojovat. Přestože sdílení, tzv. participace je nejfrekventovanějším slovem posledních let. Je v tom jisté pokrytectví doby: na síti virtuálně sdílíme názory, obrázky, vtípky a kritické hodnoty, ale ve skutečném životě jsme individuálové, kteří nikomu nedůvěřují a udržují si odstup.

V etapě **Evoluce** řešila Martina Hozová eugeniku a kladla si otázku, jak dalece je možné hovořit o designu těla. Nikoliv pouze o povrchovém zdobení a vyhlazování, ale o zásadních úpravách, které změní humánní podstatu člověka. Stane se spíše kyborgem, strojem? Je lidské tělo zastaralá struktura, neschopná se přizpůsobit moderní informační době? Je možné, že pro život v ONLINE AGE je tělo buď zbytečné, nebo biologicky nedostatečné? Nastal čas přizpůsobit tělesnost technologii?

Okolo **Androida** probíhá kabely energie jako elektronická řeka. Nejspíš jen v ní může Android žít. Univerzální vodovzdorná páska na ústech říká: Ano, zatím umělá inteligence poslouchá nás, ale co když získá svůj hlas? Seriózní vědecké, filozofické i literární předpovědi (už od RUR) vyslovují obavu, že pokud UI převezme vládu nad světem a sesadí humanoidy z pomyslného trůnu, bude se k nám chovat stejně, jako my jsme se chovali k jiným (nižším) druhům.

Původně mýtické vznešené vševědoucí hlavy z románského cementu se proměňují do podoby punkerů, hipsterů, potetovaných příslušníků soudobých generací. Hlavy keramické **Cable generation** jsou barevné jako pohani, indiáni, pankáči, rebelové. Díky redukované plasticitě nevíme, o koho vlastně jde – možná je to vizualita vhodná pro pirátské hnutí blízké Anonymous nebo Occupy. Možná Martina Hozová našla způsob, jak hovořit o hackerech, zástupcích WikiLeaks, kteří prostřednictvím DDoS útoků sestřelují weby typu FBI nebo ISIS, v Čechách OSA, politických stran a Agrofertu. Možná si ke kabelovým hlavám můžeme přiřadit veřejné protesty s jasným poselstvím o nezbytnosti šíření informací, upozornění na omezování lidských práv a svobody slova v kybernetickém prostoru, protesty proti umělé společenské a ekonomické nerovnosti, hamižnosti korporací a vlivu korporátních peněz a lobby na vlády.

*DIALOG, 2016
akrytal; 100 x 50 cm*

Sdílení je základní myšlenkou reliéfu **Dialog**. Téma komunikace a její nemožnosti bylo typickým groteskním a existenciálním tématem Karla Nepraše, Jiřího Sopka a generace nové figurace a české grotesky. Je to námět stále aktuální.

Výkřik je inspirací stejnojmenným obrazem Edvarda Muncha, ostatně stejně jako halloweenské masky. Napojení zuřivé myši na síť je dalším příspěvkem k ON-LINE AGE. Symbol existenciálního děsu může být také připomínkou psychologických experimentů, které přesvědčivě odhalily tendenci člověka k bezdůvodnému zlu, když je jisté, že nebude vystaven odpovědnosti – viz Milgramův experiment nebo stanfordský vězeňský experiment Philipa Zimbarda.

Dodává napojení na komplexní síťový tok člověku něco, co z něj potom vyzařuje? Ptá se Martina Hozová v cyklu **Aury**. Dokážeme prostřednictvím sdíleného vědění webu zachytit jemnými tykadly osvětlení? Lidskou bytost vnímáme díky hladké minimalistické modelaci spíše jako designovaný přijímač nebo vysílač. Reprodukujeme pouze to, co získáváme z médií, nebo jsme schopni vlastního myšlení?

Martina Hozová po trubkovém období, kterému dominovaly **Fontány** a trojice **Homo Devil**, **Homo Saint** a **Homo User**, převtěřila své téma do generační otázky a generační obavy. Po Husákových dětech přišly Havlovy děti, říká se jim děti milénia nebo iGen, protože nedají ani ránu bez iPadů a iPhoneů. I to by mohla být **Cable generation**. Reliéf **Neun glückliche Schlauchtüllmensen in Abzweigdosen** je možno vnímat jako dystopický Matrix nebo vyjádření Urban Tribe, městského kmene. Existují společenské, sociologické i PR a marketingové studie o rozdílu mezi poválečnými generacemi. O jejich vztahu k době, penězům, práci, technologiím, rodině... Po Generaci Baby Boomu přicházejí písmenka X, Y, Z a možná se již rodí nový cyklus, Generace Alfa.

*HOUPACÍ KONĚ, 2015
acrystal; 65,5 x 30 x 35 cm*

Generace X (narozená přibližně v šedesátých a části sedmdesátých let) ztělesňovala zpochybňování hodnot. Poutníci, hippies, punkeři a agenti změny, následující **generace mileniálů (Y)** je přesvědčená, že díky technologiím mají svět na dosah ruky. Každý ve svém chlívěčku si je jistý svou výjimečností a pěstuje si svá nereálná očekávání a silný odpor ke kritice. Tato Generace Y je první globální generací, která vyrostla s technologiemi, je to občanská generace, sociálně uvědomělá, která udržuje work-life balanc, velmi zelená, ale také zklamaná a cynická, protože 50 procent nemá práci. Předchozí workoholické generace by se od nich mohly učit hierarchii hodnot, v nichž práce a peníze nejsou na prvním místě. Generace Y raději nebude pracovat, než chodit do práce, kterou nenávidí.

Generace Z, narozená okolo milénia, si nepamatuje svět bez počítačů, internetu a mobilů. Nechápe termíny jako status quo nebo tradice, bude tedy úplně obcházet tradiční společenská řešení. Jací budou příslušníci **Generace Alfa**, narození mezi lety 2010 – 2025, je velkou otázkou. Jaký bude jejich svět, který možná ještě zažijeme, jak bude vypadat? Utopicky nebo spíše dystopicky? Ubavíme se k smrti a zhloupneme, jak předpovídá film Absurdistán? Ještě nedávno jsme se obávali, že se budoucnost téměř nebude lišit ode dneška. Nyní je budoucnost následkem událostí posledních dvou tří let plná negativních emocí. **Nežijeme v době pokroku, ale v čase rizika**, jak říkal Zykmunt Bauman.

Každá generace si myslí, že je lepší než ta předchozí. **Dnešní mládež je hrozná. Ale nejhorší je, že už k ní nepatříme**, říkal Picasso. Přesto existuje důvod k obavám. A tím k diskusi. Jde o to, jestli to dnes s bytím ONLINE nepřeháníme a nedeformujeme své přirozené schopnosti a možnosti. Nebo je to jediná cesta, jak se dožít budoucnosti? Kam svět směřuje v druhém věku strojů, v epoše spiklenectví technologií, posthumanity a postpravdy? Svět znovu vyhlíží jako spolčení hlupců. A jak bude pokračovat, netuší vůbec nikdo.

Mgr. Martina Vítková, historička umění